

1 Ἦτον ἓνας ὄστος κ' εἶχε ὄσταρία. Ἔτσι ἐπῆγε ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς
Ἀποστόλους του εἰς τ' ὄσταρίο αὐτὸ κ' ἠθέλησε νὰ κάμη κελάτσιο μὲ
τοὺς μαθητάδες του. Ἀπήτις ἔκαμε τὸ κελάτσιο ἠθέλησα νὰ πληρώσου.
Λοιπὸν ὁ ὄστος δὲν ἠθέλησε νὰ πληρωθῆ. “ Ἄμε!”, εἶπε. “ Πὼς ἔχω
5 τάξη πᾶσα ἡμέρα ἐκεῖνοι ποὺ πρωτοφάγουν εἰς τ' ὄσταρίο μου νὰ πηγαί-
νουν ἀπλήρωτοι, λοιπὸ κ' εἰς ἐσᾶς δὲ θέλω τίποτα· μόνο, σύρε πηγαίνε-
τε.”

Ἐβλέποντας οἱ μαθητάδες τοῦ Χριστοῦ τὴ καλὴν ἀρετὴ ὅπου ἐκρά-
τειε ὁ ὄστος ἐτοῦτος, εἶπαν του·

10 “ Ζήτησε τίποτα χάρι ἀπὸ τὸ Χριστόν, ὅτι αὐτός, εἴτι τοῦ ζητήσης,
δύνεται νὰ σ' τὸ κάμη”.

Ἔτσι ἐζήτησε τοῦ Χριστοῦ, σὰν ἐγροίκησε ὅτι ἔχει τὴ χάριν αὐτή.
Λέγει του κι ὁ Χριστός·

“ Ζήτησε εἴτι θέλεις, διὰ τὴ καλὴ σου ἀρετὴ νὰ τῷ χης”.

15 Λέγει· “ Δὲ θέλω ἄλλη χάρι ἀπὸ σένα, μόνο τὴν ἀπιδέαν ἐτούτη, ποὺ
ἔχω ἐδεπὰ στ' ὄσταρίο, ποτέ μου ἀπίδι δὲν ἔφαγα ὅξ αὐτή, μόνο πᾶσα
χρόνοι μοῦ τὰ κλέφτουν ὅλα καὶ μοῦ τὰ τρώγουν”.

Ἔτσι ὥρισε ὁ Χριστὸς ὅτι, εἴτις ἤθελε ἀνέβη εἰς αὐτὴν τὴν ἀπιδέα
νὰ πάρη ἀπίδια, νὰ μὴν μπορῆ νὰ κατέβη ποτέ του, ἂ δὲν ἤθελε ἔλθῃ ὁ
20 ὄστος νὰ τοῦ πῆ: κατέβα. Ἔτσι τοῦ ἐχάρισε κι ἄλλη μία χάρι, ὅτι, ὅταν
θελήσῃ ὁ Χάρος νὰ πάρη τὴν ψυχὴ του, νὰ μὴν μπορῆ νὰ τοῦ τὴν πάρη,
ἂ δὲν τοῦ τὸ εἶπῃ.

Ἔτσι μία βολὰ ἐπήγαινε καβελάρης ὁ ὄστος εἰσὲ στράτα· λοιπὸν,
ἐκεῖ τὸν ἀπάντησε ὁ Χάρος καὶ λέγει του·

25 “ Ποῦ πάγεις, ὄστο; Ἐγὼ ἐρχόμουν διὰ νὰ σοῦ πῶ νὰ ῥδινιαστῆς,
ὅτι ἦρθε καιρὸς νὰ σὲ πάρω. Λοιπὸν, ἅμα σὲ ἀπάντησα ἐδῶ,
κάνει χρεία νὰ σὲ πάρω.”.

Ὁ ὄστος τοῦ λέγει·

30 “ Παρεκαλῶ σε, Χάρο, κάμε μου μία χάρι: ἔλα νὰ πᾶμε εἰς τὸ σπίτι
μου, νὰ σταθῆς νὰ ῥδινιάσω τὰ παιδιά μου, τὸ σπίτι μου, καταπῶς
ἔναι ἡ τάξη, κι ἀπ' ἐκεῖ μὲ ἔπαρε.”

Ἔτσι ἄκουσέ τον ὁ Χάρος κ' ἐκίνησε κ' ἦλθε μὲ δαῦτον. Ὅταν ἦλθε
εἰς τὸ σπίτι του, ἦγουν εἰς τ' ὄσταρίο, λέγει τῆς γυναικός του καὶ τῶν
παιδιῶ του·

- 35 “Ορδινιάσετε ὄξω στὴν αὐλή, στρώσετε τάβλα ἀπουκάτου εἰς τὴν ἀπιδέα, νὰ φάω, νὰ πιῶ μὲ τὸ Χάροντα, ναύχηθῶ τὰ παιδιά μου καὶ νὰ τοὺς μερίσω καὶ τὰ ροῦχα μου.”
- Ἐν τῷ ἅμα ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του ἔδραμαν κ’ ἔκαμαν ὡς καθὼς τοὺς εἶπε. Λοιπὸν ἐκάθησε μὲ τὸν Χάρον ἀπουκάτου εἰς τὴν ἀπιδέα κ’ ἔτρωγαν κ’ ἔπιναν κ’ ἐχαίρετον ὁ Χάρος μὲ δαῦτον, πὼς ἔστεκε νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ του. Λοιπὸν, τρώγοντας, λέγει του ὁ ὄστος:
- 40 “Ἐβλεπε τὴν ἀπιδεάν ἐτούτην: τέτοια ὄμορφα ἀπίδια κάνει, ὅτι ὁ Χριστὸς ἤλθε μὲ τοὺς μαθητάδες του κ’ ἔφαγε ὄξ ἀυτά. Λοιπὸν, ἐγὼ εἶμαι ἀδύνατος καὶ δὲν ἠπορῶ ν’ ἀνέβω νὰ σώσω ὄξ ἀυτά, κὶ ἀνέβα, ἔπαρε νὰ ἴδῃς τί ἐπάρματα εἶναι.”
- 45 Ἔτσι ὁ Χάρος τρέχοντας σηκώνεται κὶ ἀνεβαίνει ἀπάνω καὶ κόφτει ὄξ ἀυτά καὶ, ὅταν ἔρχεται νὰ κατέβῃ, δὲν ἠπόρει νὰ κατέβῃ, μόνον ἐκόλλησε ἐκεῖ. Ἔτσι ὁ ὄστος τοῦ λέγει:
- “Χάρο, στέκε ἐσὺ ἐτοῦ ἀπάνω κ’ ἐγὼ <θ> ἂ νὰ εἶμαι στ’ ὄσταρίο μου κ’ εἰς τὰ παιδιά μου!”
- 50 Ἐβλέποντας ὁ Χάρος ὅτι ἔκαμε ἓνα μῆναν εἰς τὴν ἀπιδέα, καὶ δὲν ἔναι τρόπος νὰ κατέβῃ, ἔπεσε εἰςὲ πάτους μὲ δαύτον. Ἔτη σ’ ἔτη πολλὰ δὲν ἦτον τρόπος ποτὲ ὁ ὄστος νὰ τοῦ πῆ νὰ κατέβῃ. Λοιπὸν μία ἡμέρα τοῦ τάσσει κὶ ὀμνύει ὄρκους φρικτοὺς ὅτι:
- 55 “Κατέβασέ με καὶ μὴν τρομά <ξῆς> νὰ σὲ ᾿γγίζω, ἅμε νὰ σὲ κάμω σύντροφο.” Λέγει του ὁ ὄστος:
- “Καὶ τί συντροφιὰ νὰ κάμω ἐγὼ μ’ ἐσένα;”
- Λέγει του: “ὅτι νὰ μὴν τρομῶ νὰ παίρνω ἄθρωπο ἀπὲ τὸ <ν> κόσμον ἂ δὲν παγένῃς ἐσὺ πρῶτα εἰς αὐτόν, κ’ ἐκεῖνον ὅποιον μοῦ εἰπεῖς ὅτι νὰ πάρω, ἐκεῖνο <ν> νὰ πάρω, κ’ ἐμὲ νὰ λέγουν Χάρο κ’ ἐσέ.”
- 60

Anna di Benedetto Zimbone (επιμ.), «Due novelline inedite in greco volgare (cod. Neap. Gr. III B 27, f. 100r/v)», *Studi di filologia Bizantina* 4 [Quaderni del Siculorum Gymnasium XVI] (1988), σ. 151-172.